

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Deroverfor må jeg sige, at jeg kan ikke se, det har megen interesse at henvise til århundredgamle ordninger i andre lande, når vi her i kongeriget Danmark i 1953 skal gennemføre en ordning.

Der er sket altfor meget med hensyn til kvindernes stilling i den tid, der er forløbet, siden disse ordninger trådte i kraft. Den ordning, som nu foreslås i tilknytning til et grundlovsforslag, som statsministeren hævder er en modernisering, knytter sig til en ordning, som peger tilbage, ikke til en ordning, som peger fremad; og man kunne egentlig undres over en sådan korttidsbetragtning hos de partier, som ganske særlig interesserer sig for den evige bevaring af det arvelige kongedømme i Danmark, at de standhaftigt fastholder, at de ikke kan gå længere end til en ordning, som peger tilbage, ikke til en ordning, som peger fremad. Ønsker man at sikre et arveligt kongedømme i Danmark, burde man i ganske særlig grad være tilhænger af, at man gennemfører den fulde ligestilling på disse områder. Efter min mening er der i denne sag ikke andre hensyn, der vejer, end kønnes ligestilling, mands og kvindes ligestilling til Danmarks trone. Alle andre motiveringer bunder kun i fordomme.

Den konservative ordfører udtrykte i går bekymring for den lille prinsesse, som skulle opdrages til at være tronfølger. På visse punkter deler jeg hans bekymring, nemlig med hensyn til de forhold, der vender ud mod offentligheden, dette, at offentlighedens øjne skal følge denne lille pige altfor meget, og at den lille pige skal have fornemmelsen af at optræde for offentligheden; men jeg må sige, jeg nærer nøjagtig den samme bekymring for den dreng, der skal opdrages på samme måde. Sådanne forhold er menneskeligt set forsåvidt meget uheldige, men de følger nødvendigvis med, når man fødes til noget stort, og man må jo håbe, forældrene forstår at opdrage deres børn så godt som muligt på dette punkt; det har jeg fuld tillid til. Jeg håber også, befolkningen ikke vil misbruge, at de synes, det er interessant at knytte tanken til sådan et lille væsen.

Jeg kan ikke dele det ærede medlem hr. Karl Olsens bekymringer med hensyn til den lille piges opdragelse, at hendes barndom og ungdom skal gå med arbejde. For

det første har jeg nu ikke den opfattelse, at prinser eller kronprinser i almindelighed bliver så forfærdelig overanstrengt. Dernæst betragter jeg ikke arbejde som en forbandelse for en pige eller for en kvinde, lige så lidt som jeg betragter det som en forbandelse for en dreng eller for en mand. I arbejdet er der en mulighed for udvikling af den enkeltes personlighed og en tilfredsstillelse ved at vinde en større forståelse. Jeg må nok spørge: Hvorfor skulle hendes liv, både barndom og ungdom, være opslugt af arbejde? Hvorfor kan det ikke, som det er ganske naturligt for alle andre, der også har bestilt noget, være sådan, at arbejde og fornøjelser kan kædes sammen? Lad os tage så naturligt på dette forhold som muligt.

Personlig kunne jeg ønske, at kvinder hyppigt beklædte Danmarks trone, fordi jeg håber, man derved i nogen grad vil kunne undgå det store opbud af militære uniformer ved civile højtidelige lejligheder, der bidrager til at skabe den illusion, at de militære sider i et folks liv er de vigtigste.

Det er mit håb, at der endnu er tid til at fjerne det, der skæmmes lovforslagene på det område, jeg har nævnt her. Jeg henstiller til det folketingsudvalg, som bliver nedsat, at tage dette punkt op til fornyet overvejelse og stille et ændringsforslag, som skaber fuld ligestilling mellem mand og kvinde i adgangen til Danmarks trone.

Arnth Jensen: Når jeg tager ordet i denne debat, er det dels for at henlede opmærksomheden på grundlovsforslagets § 77 vedrørende skolefriheden, dels for at markere min stilling til § 89 og forslaget som helhed.

Med hensyn til § 77 vil jeg først udtale min glæde over den ændring, som fastslår alle børns ret til fri undervisning i folkeskolen. Denne formulering er ikke blot klarere, men den er også mere i demokratisk ånd end den gamle formulering, der jo faktisk på sin vis både klassesdelte befolkningen og indirekte satte folkeskolen på et lavere trin, end det vist egentlig har været meningen. Imidlertid tror jeg, at hele udviklingen i vor skolelovgivning har ført til, at der endnu bør indføres en ændring i paragraffen eller rettere sagt en tilføjelse, hvis man da stadig — og det tror jeg alle ønsker — vil værne skole- og undervis-